

The Holy See

KATECHEZA OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA

AUDIENCJA GENERALNA

30 maja 2018 r. **[Multimedia]**

Niezasłużony dar Ducha Świętego

Drodzy Bracia i Siostry!

Kontynuując temat bierzmowania lub *confirmatio*, pragnę dzisiaj uwypatnić «ścisły związek tego sakramentu z całym wtajemniczeniem chrześcijańskim» (*Sacrosanctum Concilium*, 71).

Przed otrzymaniem namaszczenia duchowego, które potwierdza i umacnia łaskę chrztu, przyjmujący bierzmowanie są wezwani do odnowienia obietnic, złożonych w przeszłości przez rodziców i rodziców chrzestnych. W tym momencie oni sami wyznają wiarę Kościoła, gotowi odpowiedzieć «wierzę» na pytania zadawane przez biskupa; gotowi są w szczególności wierzyć «w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, którego mają dzisiaj otrzymać w sakramencie bierzmowania, tak jak Apostołowie otrzymali Go w dzień Pięćdziesiątnicy» (*Obrzędy bierzmowania*, 26).

Przyjście Ducha Świętego wymaga, by serca były skupione na modlitwie (por. *Dz* 1, 14), toteż po milczącej modlitwie wspólnoty biskup, z rękami wyciągniętymi nad kandydatami do bierzmowania, prosi Boga, by nappełnił ich swoim Świętym Duchem, Parakletem. Jeden jest Duch (por. *1 Kor* 12, 4), lecz przychodząc do nas, przynosi On bogactwo darów: mądrość, rozum, radę, męstwo, wiedza, pobożność i bojaźń Bożą (por. *Obrzędy bierzmowania*, 28-29). Wysłuchaliśmy fragmentu Pisma Świętego o tych darach, które przynosi Duch Święty. Według proroka Izajasza (11, 2), jest to siedem cnót Ducha Świętego, którymi został nappełniony Mesjasz, by wypełnić swoją misję. Również św. Paweł opisuje obfite owoce Ducha, którymi są «miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie» (*Ga* 5, 22). Jeden Duch rozdziela liczne dary, które wzbogacają jedyny Kościół: jest Sprawcą różnorodności, ale jednocześnie Twórcą

jedności. Tak więc Duch daje wszystkie te bogactwa, które są różne, ale zarazem tworzy harmonię, czyli jedność wszystkich tych bogactw duchowych, które mamy my, chrześcijanie.

Według tradycji poświadczonej przez apostołów, Duch, dzięki któremu łaska chrztu staje się pełna, jest przekazywany przez nałożenie rąk (por. *Dz* 8, 15-17; 19, 5-6; *Hbr* 6, 2). Aby lepiej wyrazić wylanie Ducha, przenikającego tych, którzy Go otrzymują, do tego gestu biblijnego dość szybko zostało dołączone namaszczenie wonnym olejem, zwanym krzyżmem [oto fragment modlitwy poświęcenia krzyżma: «Błagamy Ciebie, Boże, uświęć swoim błogosławieństwem ten olej, niech go przeniknie moc Ducha Świętego za współdziałaniem potęgi Chrystusa, Twojego Syna. Od Jego świętego imienia wzięło swą nazwę krzyżmo, którym namaszczałeś kapłanów i królów, proroków i męczenników. (...) Niech wszyscy ochrzczeni przeniknięci świętym namaszczeniem i uwolnieni od grzechu pierwotnego staną się Twoją świątynią i wydają woń niewinnego życia» (*Błogosławieństwo olejów*, 22)]. Obrzęd ten istnieje do dziś zarówno na Wschodzie, jak na Zachodzie (por. KKK, 1289).

Olej — krzyżmo — jest substancją terapeutyczną i kosmetyczną, która przenikając do tkanek ciała leczy rany i odświeża członki; ze względu na te zalety stał się biblijnym i liturgicznym symbolem działania Ducha Świętego, który uświęca i przenika ochrzczonego, zdobiąc go charyzmatami. Sakrament ten jest udzielany przez namaszczenie krzyżmem czoła przez biskupa oraz nałożenie rąk i wypowiedzenie słów: «Przyjmij znamię daru Ducha Świętego». [Sformułowanie «przyjąć Ducha Świętego» — «dar Ducha Świętego» występuje w *J* 20, 22, *Dz* 2, 38 i 10, 45-47)]. Duch Święty jest udzielanym *darem* niewidzialnym, a krzyżmo jest jego widzialnym *znamieniem*.

Razem ze znakiem krzyża, nakreślonym na czole wonnym olejem, osoba przyjmująca bierzmowanie otrzymuje zatem niezmywalne znamię duchowe, «charakter», który upodabnia ją do Chrystusa i daje łaskę rozsiewania wśród ludzi «miłej wonności» (por. *2 Kor* 2, 15).

Posłuchajmy jeszcze raz słów św. Ambrożego, który mówi do nowo bierzmowanych: «Pamiętaj, że otrzymałeś duchową pieczęć (...); zachowaj więc to, co otrzymałeś. Bóg Ojciec cię naznaczył, potwierdził cię Chrystus Pan i umieścił w twym sercu Ducha jako zadatek» (*De mysteriis* 7, 42: CSEL 73, 106; por. KKK, 1303). Duch jest niezasłużonym darem, który należy przyjąć z wdzięcznością, otwierając się na Jego niewyczerpaną kreatywność. Jest to dar, którego należy strzec troskliwie, ulegle słuchać, pozwalając, by nas kształtował jak wosk swoją żarliwą miłością, byśmy «odzwierciedlali Jezusa Chrystusa we współczesnym świecie» (por. adhort. apost. *Gaudete et exsultate*, 23).

Do Polaków:

Witam serdecznie pielgrzymów polskich. Niech pobyt w Rzymie umocni was w wierze, nadziei i miłości. Szczególne pozdrowienie kieruję do tych wszystkich, którzy w sobotę będą uczestniczyli w Spotkaniu Młodych na Lednicy, by rozważyć słowa Pana Jezusa: «Ja jestem z wami przez

wszystkie dni». Cieszę się waszą inicjatywą i obecnością. Drodzy młodzi, bądźcie pewni, że On zawsze postrzega was jako cenny dla świata skarb. W każdej chwili także wy wpatrujcie się w oblicze Bożego Syna, gdziekolwiek jesteście, cokolwiek przychodzi wam czynić. Tylko wówczas będziecie mogli zobaczyć, jacy naprawdę jesteście. Oddajcie Mu swój umysł, swoje dłonie, ciało, by dzięki wam mógł dotrzeć do tych, którzy potrzebują pomocy. Świętując na Lednicy stulecie odzyskania niepodległości waszej Ojczyzny, gestem, jaki zwykł czynić św. Jan Paweł II, ucałujcie polską ziemię także w moim imieniu. Zawierzam was opiece Maryi Królowej Polski i z serca błogosławię.